

Tragikomedie 'Drie Dagen Vis' is de leukste Nederlandse film in tijden

'Drie Dagen Vis', met Guido Pollemans als zoon Dick en Ton Kas als vader Gerrie.

Een vader en zoon lopen schijnbaar onaangedaan door Rotterdam. Ze doen niets bijzonders. Althans, zo lijkt het. Vader Gerrie en zijn volwassen zoon Dick brengen een bezoekje aan de longarts en de tandarts. Ze kopen gebakjes bij de bakker, gaan langs bij familie en zitten samen op een kerkbank. In handen van regisseur Peter Hoogendoorn, zelf geboren en getogen in Rotterdam, levert het een verrukkelijke, gortdroge tragikomedie op, de leukste Nederlandse film in tijden.

Wilt u elke dag de Middag nieuwsbrief van Trouw ontvangen via e-mail?

Dick staat zijn vader Gerrie op te wachten bij de tramhalte. Vader heeft een longziekte, begrijpen we, en woont al enkele jaren met zijn tweede vrouw in Portugal. De lucht is er beter voor zijn longen. Een keer per jaar reist Gerrie terug naar Nederland om lopende zaken te regelen en zijn familie te bezoeken. Vader en zoon geven elkaar een hand bij de tram, en zo begint een heerlijke, driedaagse roadmovie door Rotterdam.

“Je opa was geen prater. Ik ben geen prater. Als twee mensen niet praten, wordt er niet gepraat”, aldus Gerrie, voormalig monteur bij het gemeentelijk vervoersbedrijf. Aan het woord is Ton Kas, de acteur van de melige moppen die momenteel ook te zien is in tv-satire *Chateau Promenade*. In *Drie Dagen Vis* ontpopt hij zich als een Buster Keaton-achtige stoïcijn. Opmerkelijk geestig is de wisselwerking met zijn tegenspeler Guido Pollemans als de zoon die met zichzelf en de wereld overhoop ligt. Dick heeft paniekaanvallen, begrijpen we. Hij hangt erg aan het verleden, misschien dat hij daarom niet zo vooruit komt.

Subtiel scenario en voortreffelijke acteurs

Als vader de garagebox wil opruimen waarin oude spullen staan opgeslagen, legt zoon de herinneringen aan zijn jeugd (voetbal, gitaar, knuffel) snel weer terug. Prachtig hoe de film stil staat bij het verglijden van de tijd, hoe de droge komedie een melancholisch tintje krijgt en een existentialistische inslag, daarbij geholpen door de sterke zwart-wit fotografie en de jazzy soundtrack die als een frisse lentebries door de stad waait.

Als ze het graf van Dicks moeder bezoeken, blijkt het graf geruimd. Als ze het oude woonhuis van oma aandoen, blijkt het een verbouwd studentenhuus. In de woning, die in het echt toebehoorde aan de oma van de regisseur, vloeien de oude en de nieuwe tijd mooi samen.

Knap zoals Hoogendoorn als scenarist en regisseur put uit zijn eigen autobiografie: de film is deels gebaseerd op zijn relatie met zijn vader die in Portugal woont. Wat we zien zijn een vader en zoon die hun genegenheid voor elkaar moeilijk kunnen uiten, die de confrontatie niet aangaan en lekker praktische dingen doen. Het levert een verrassende tragikomedie op, gedragen door een subtiel scenario en voortreffelijke acteurs.

Het gerucht gaat dat *Drie Dagen Vis*, een van de publieksfavorieten van het afgelopen filmfestival van Rotterdam, een vervolg krijgt op locatie in Portugal. Laten we het hopen.